

for at være rigtig, saa kan jeg ikke negte, at det hverken vilde være behageligt eller for Forligsmæglingen gavnligt for den Deel af Befolkningen, som ikke hører til noget bestemt Parti, at en saadan ofte lille Majoritet fik en afgjørende Indflydelse. Med Hensyn til Ordet „Fredsægler“ da har jeg allerede tilladt mig i Udvalget at udtale mig derimod, og jeg holder mig til disse Udtalelser, idet jeg ønsker, at man helst beholder det Udtryk, som nu i 60 Aar har været i Brug, og som enhver Mand kjender; Udtrykket forekommer mig heller ikke aldeles sprogrigtigt, thi ved Fred forstaaer man man dog i Almindelighed kun en Ende paa Krig, Strid eller Ufred, og der forudsættes slet ikke, at Folk, der møde i Forligelsescommissionerne, have været i Ufred; det er kun en Meningsforskjellighed, der er tilstede imellem vedkommende Parter, som ikke behøver at være hverken foranlediget af nogen tidligere Ufred eller senere at foranledige nogen saadan imellem dem; idetmindste er det mig bekendt, at der møde Folk for Forligelsescommissionen, der have levet i god Forstaaelse i mange andre Henseender; det er ogsaa velbekendt, at en Mængde Mennesker, der møde ved Forligelsescommissioner, allerede ere forligte, førend de komme der, og kun møde der for at faae en juridisk Stadfastelse, for at det Forlig, de have indgaaet, kan faae den Retsvirkning, som et Forlig har. Jeg troer ogsaa, at det vilde være underligt at bruge Ordet Fredsmægler, fordi det er brugt en eneste Gang i en Forordning som den af 10de Juli 1795, der har 59 Paragrapher, og hvori der forøvrigt bestandig staaer Forligelsescommissairer, Forligelsescommissarius o. s. v. og dertil er henviist i hele den øvrige Lovgivning; Ordet Fredsmægler maa altsaa ikke ansees for aldeles correct, og det forekommer mig saaledes, at det Ord, der er brugt i Loven af 10de Mai 1854, vilde være det meest danske og rigtige, nemlig ikke at kalde dem Fredsmæglere, men Forligelsesmæglere. Jeg vil ogsaa bemærke, at det kun var i disse enkelte Paragrapher, at der kom til at staae „Fredsægler“, men derimod i de øvrige 50 Paragrapher, der ikke bleve forandrede, vedblev der at staae Forligelsescommissairer, Forligelsescommissioner o. s. v. Jeg skal ogsaa til

Bestyrkelse for min Mening tillade mig at anføre Norges Exempel. Norge har nemlig 1824 faaet en fuldstændig ny Forligeslovgivning, der 1842 er forandret efter flere Aars Forhandlinger, men uagtet de i Norge, og maaskee navnlig dengang, vare meget tilbøielige til at udfondre fra sig Alt, hvad der var danskt, saa have de dog beholdt alle de gamle Benævnelser og ere ikke gaaede ind paa en saadan Benævnelse som „Fredsægler“.

I Anledning af § 2 yttrede den ærede Ordfører igaar, med Hensyn til Amtsraadets Valgret, at man slet ikke behøver de høiere Autoriteters Assistance, men jeg skulde dog mene, at da Forligelsesvæsenet i Danmark ikke er noget communalt Anliggende, men en Statsinstitution, en Retsinstitution, idet et Forlig, som bekendt, kan have en usvækket og upaanket Doms Kraft og Virkning, saa synes det mig virkeligt ogsaa, at det er ikke alene billigt, men fast nødvendigt, at Autoriteterne have en vis Indflydelse paa denne Indretnings Organisation; det er mig heller ikke bitterligt, at der i det oprindelige Udkast, saalidt som i Udvalget, er omtalt Noget om at berøve Amtsraadet denne Ret.

Med Hensyn til § 3, hvori den Bestemmelse findes, at naar en indenfor Forligskredsen Boende modtager Valget som Fredsmægler, skal de til Kredsen hørende Sogne bære de Omkostninger, som derved forarsages, da skal jeg tillade mig at yttre, at jeg troer denne Bestemmelse vil foranledige en temmelig indviklet Regnskabsførelse, idetmindste i den første Tid, naar saaledes enkelte Districter faae særegne Udgifter, foruden dem, der reparteres paa Amtsrepartitionssonden, og dernæst vil der blive Spørgsmaal, om hvor langt de skulde bære Reiseomkostningerne. De kunne dog vel ikke bære dem længere end til Forligesdistrictets Grændse, thi fra Grændsen ere de indenfor Districtet og maae altsaa faae den Betaling, der tilkommer de Forligelsescommissairer, der ere i Districtet. Jeg gaaer nemlig ud fra den Forudsætning, at, hvis man vil have Forligelsescommissairer, som man ønsker dem, og have et saa stort og godt Valg som mulig, saa bliver man ogsaa nødt til at godtgjøre dem Reiseomkostningerne fra deres Bopæl til